

Arrest

nr. 209 564 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2018 kwam verzoekster het Rijk binnen met een visum type C, waarna zij op 23 januari 2018 een aankomstverklaring (bijlage 3) ontving.

Op 9 maart 2018 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2018 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.03.2018 werd ingediend door:

M., M.J. (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert januari 2018 in België te verblijven en stelt dat niets haar houdt in Congo. Zij zou geen aanknopingspunten meer hebben met haar land noch er roerende noch onroerende goederen bezitten. Verzoekster beperkt zich tot een loutere bewering die niet gestaafd wordt met enig officieel document. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf. Betrokkene verbleef immers meer dan 50 jaar in Congo en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Verder stelt zij dat haar enig kind, haar dochter mevrouw M.A., in België verblijft en zij bij haar inwoont. Ter staving hiervan legt betrokkene een kopij van de identiteitskaart van mevrouw M.A. voor. Echter het voorleggen van een identiteitskaart toont de afstammingsband niet aan. Een loutere bewering kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Zij legt een huurovereenkomst voor, een verzekeringsattest, de arbeidsovereenkomst en loonfiches van mevrouw M.A. voor, ook deze documenten tonen de afstammingsband niet aan.

Zij stelt dat de weduwe is en door mevrouw M.A. ten laste wordt genomen. Ook deze beweringen worden niet gestaafd en deze argumentatie kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de verwijzing naar de Raadkamer van Charleroi betreft : betrokkene toont niet aan in welke mate deze uitspraak van toepassing zou zijn op haar persoonlijke situatie.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

Op 9 mei 2018 nam de gemachtigde ook de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw:

Naam, voornaam: M., M.J.

(...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): Aankomstverklaring verstreken sedert 07.04.2018.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Zij licht dit middel toe als volgt:

“4. EERSTE MIDDEL: schending van de wet van 15/12/1980 art. 9 Bis, schending van de de artikels 3 en 8 van het EVRM alsmede de correcte motivatieplicht wet van 29/07/1991 artikels 2,3 en 5

Verzoekster diende daarna een regularisatieaanvraag op 06/03/2018 bij de Heer Burgemeester van SINT-PIETERS-LEEUV in conform het artikel 9 Bis van de wet van 15/12/1980;

Haar stavingstukken worden door tegenpartij van de kaart geveegd zonder dat deze grondig onderzocht zijn geweest;

Zij is weduwe en ze heeft maar één kind namelijk haar dochter M.A. van Belgische nationaliteit;

Hij heeft op afdoende wijze bewezen dat ze de moeder is van M.A. (zie in bijlage l'attestation de naissance);

Tegenpartij somt ze op maar analyseert ze niet grondig;

Er is een duidelijk gebrek aan motivatie;

Met andere woorden betekent dit dat verzoekster kan geregulariseerd worden op basis van de artikelen 3 en 8 van het EVRM;

Geoordeeld door de CCE op datum van 13/11/2015 (arest 156.439) que « dans le cadre de contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil de se substituer à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE, 06/07/2005, N° 147.344) ;

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent. Ainsi, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ce motif. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Cette obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par les parties requérantes, mais n'implique que l'obligation d'informer celles-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite, aux arguments essentiels des parties requérantes.

En l'espèce, le Conseil observe que, dans sa demande d'autorisation de séjour, visée au point 1.1., le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2003 et y s'est intégré, et a produit plusieurs documents en vue d'en attester.

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre au requérant d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explication des motifs où le motif susmentionné semble résulter d'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation de la situation du requérant, invoquée dans sa demande. Dans cette perspective, les griefs énoncés par la partie requérante, tels que rappelés au mont 2.1. sont justifiés.

Il résulte de ce qui précède, que la première branche du moyen, ainsi circonscrite, est fondée et suffit à justifier l'annulation du premier acte attaqué. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres aspects de la première branche...

L'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre du requérant, constituant l'accessoire du premier acte attaqué, qui lui a été notifié à la même date, il s'impose de l'annuler également. » ;”

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en dat de gemachtigde haar stavingsstukken wel heeft opgesomd maar niet grondig heeft geanalyseerd. Zij stelt afdoende te hebben bewezen dat zij de moeder is van M.A. en voegt een geboorteakte bij het verzoekschrift. Verzoekster meent dat zij kan worden geregulariseerd op grond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als toepasselijke rechtsregel en het feit dat de aanvraag onontvankelijk is aangezien de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag niet kan worden ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde de door haar in de verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen in de bestreden beslissing niet louter opgesomd, maar heeft hij deze wel degelijk besproken en vastgesteld dat deze beweringen niet voldoende gestaafd werden, dan wel geen buitengewone omstandigheden vormen. Verzoekster gaat niet in op deze concrete motieven, behalve wat de band met haar dochter M.A. betreft, die in België verblijft en bij wie zij zou inwonen. Hierover merkt de gemachtigde in de bestreden beslissing op dat de voorgelegde documenten (een kopie van de identiteitskaart van Mw. M.A., een huurovereenkomst, een verzekeringsattest, een arbeidsovereenkomst en loonfiches van M.A.) de afstammingsband niet aantonen. De Raad kan dit standpunt van de gemachtigde volgen, nu verzoekster de geboorteakte van M.A. niet op een nuttig tijdstip heeft overgemaakt, namelijk voordat de bestreden beslissing werd genomen. De Raad wijst erop

dat hij als annulatierechter de regelmatigheid van een bestuursbeslissing immers moet beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken, zodat de geboorteakte die pas met het verzoekschrift werd overgemaakt niet in de beoordeling kan worden betrokken (beoordeling ex tunc).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van de voormelde wet van 29 juli 1991 licht verzoekster niet toe op welke wijze haar situatie hoogdringend zou zijn. Bovendien stelde de Raad zonet vast dat de bestreden beslissing wel op afdoende wijze is gemotiveerd. Een schending van artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin.

Wat de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM betreft, beperkt verzoekster zich tot de bewering dat zij op grond van deze bepalingen "kan worden geregulariseerd", maar vermeldt zij niet op welke manier zij deze bepalingen geschonden acht, zodat deze onderdelen van het middel niet op ontvankelijke wijze werden aangevoerd.

Ten overvloede blijkt dat verzoekster in de aanvraag wat betreft artikel 3 van het EVRM enkel een citaat heeft gegeven uit een vonnis van de raadkamer waarin deze besliste dat in die zaak de vasthouding niet was gerechtvaardigd nu de vasthouding niet proportioneel was met het beoogde doel, met name de verwijdering van de betrokkene. De gemachtigde heeft hierover terecht gemotiveerd dat verzoekster niet aantoont dat die uitspraak van toepassing is op haar situatie. Verzoekster is immers niet vastgehouden met het oog op verwijdering. Bovendien heeft de Raad geen enkele rechtsmacht wat betreft de vasthouding. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster hoe dan ook doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekster beperkt zich echter tot de loutere bewering dat zij op grond van artikel 3 van het EVRM kan "geregulariseerd worden", zonder enige verdere toelichting. Zij gaat hierbij voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing geen ongegrondheidsbeslissing is waarbij ten gronde wordt geoordeeld of iemand al dan niet geregulariseerd kan worden, maar louter wordt vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag volgens de normale procedure in te dienen. Een schending van deze bepaling kan in geen geval worden vastgesteld.

Aangaande de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad er ten overvloede op dat deze bepaling luidt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Als verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal zij vooreerst het bestaan moeten aantonen van het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak. In casu kan de Raad de gemachtigde volgen waar deze stelt dat de voorgelegde documenten, namelijk een identiteitskaart, een

huurovereenkomst, een verzekeringsattest, een arbeidsovereenkomst en loonfiches, de afstammingsband niet aantonen, zodat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet kan worden vastgesteld.

Waar verzoekster nog uitgebreid citeert uit het arrest nr. 156 439 van de Raad van 13 november 2015, wijst de Raad erop dat precedentes in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben en dat elke zaak individueel beoordeeld moet worden. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk op welke manier de situatie van de geciteerde zaak, waarin de Raad vaststelde dat de gemachtigde een langdurig verblijf en maatschappelijke integratie principieel en zonder toepassing op het concrete geval niet leek te aanvaarden als gronden om een machtiging tot verblijf toe te kennen, gelijkaardig is aan de huidige zaak, waarin de gemachtigde wel degelijk is ingegaan op de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen om vast te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de vereiste buitengewone omstandigheden niet werden aangetoond.

Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, citeert verzoekster enkel een arrest van de Raad waarin het bevel als accessorium werd vernietigd omdat ook de beslissing werd vernietigd waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. In casu blijkt uit het bovenstaande dat de Raad niet is overgegaan tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De samenhang tussen de eerste en tweede bestreden beslissing kan dan ook geen aanleiding geven tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES